

A FURT SE JEDE! - IX.

Pondělí, 12 květen 2008

Dorazili jsme jednou k horkému prameni v Dyeru, v Nevadě. Nejblíže civilizace cca pětadvacet - třicet mil, kolem dokola nic, jenom divocí koně, kojeti, a sem tam sem zabloudilo pár krav, které se tam pasou volně. Je tam báječný horký pramen plný minerálů, které jakoukoli káň uhladí do jemnosti nemluvněte.

Pak jde voda z vybetonovaného bazénku do teplého přirodního jezírka... Odtamtud pak do většího jezírka, kde už voda studená. Jednou se tam objevila celá rodinka s asi pěti dětmi. Když spatřili Aminu, s obavou se Linca ptali, je bezpečné pustit děti ven. Linc jim s kamennou tváří vysvětlil, že Amina má děti opravdu ráda - jedno ke snídani, jedno k obědu, jedno k večeři... Než jim to stačil dopovědět, děti už si s pejskovou samozřejmě hrály; děti mají vlastní instinkty než my, dospělí.

Jindy se zase objevili lidé s pejskem, který ale vůbec neřekal. To mě překvapilo, moje ubinka děti později dočene každého pejska k ústnímu setkání bez řečí, tak se žádné setkání bez řečí neobejde. A tak jsem vyslala Linca na výzvědy. Úplně mě překvapil výsledek - ti lidé byli z Los Angeles, a protože sousedí stálovali na území jejich pejska, soud jim nařídil, že mu musejí dát vyoperovat hlasivky... Později dozděla, že tu také bahně vytahují kořalky drápy, pokud je dráha jenom doma. Jedna sousedka si vzala kořku z a jaké bylo její překvapení, když zjistila, že ji nemějí pustit ven, protože milá kořka nemá žádné drápy, takže nepějí.

Strávili jsme u tohoto pramene skoro půl roku; za tu dobu jsme potkali spoustu prima lidí. Přijel tam jeden krásný Indián s dlouhými stříbrnými vlasy - a za ním se z jejich bydlíka vyvalila Indiánka o obsahu do 250 kil. Nikdy jsem neviděla, že se taková váha dá nosit s takovou grácií. Oba byli evidentně na její tloušťku pyšní...

Pamatuji si na krásné noci, kdy jsme si jen tak užívali horké minerální vody, kolem se povídaly různé příběhy, popíjeli jsme whisky (někteří kouřili marijánu), nad námi byly tisíce hvězd, které dokonce i mě nějak smířovaly s našimi existencí na tomhle světě, občas nějaká ta hvězda spadla a za ní byl vidět jenom ohnivý ohon, zkrátka byly to věci jako z pohádek. Do toho všeho povykovali kojeti, kteří neřekají, ale vyluzují takové zvláštní zvuky, které jsou popsatelné. Sem tam jsem slyšela drobný pohyb věch drobných stvoření jejich kol jezírek, občas zažumání křídla nočních ptáků a velmi zřídka dusot kopyt divokých koní. Pokud jsme zrovna by

všichni zticha, přihnali se až k vodě, napili se a zase odklusali někde ke svým oblíbeným pastvinám. V tom prostědním, teplém jezírku, žijí zlaté rybičky. Prosperují tam, asi že tohle jezírko nikdy nezamrzá, a dorůstají velikosti 10 i více centimetrů. Lincova biglice Patches byla neúnavný rybolovec. Vlastně ani nepotřebovala žádné psí rádko, úplně vystála s tím, co si vyžebra, ukradla a ulovila. Šlo jí to na výbornou - každě jí nakdy byla taková roztomilá! No a v rybolovu mohla soutěžit i s volavkou, která tam tehdy to léto zabloudila a rozhodla se, že tam vyvede mladé... Česky